

fremfat fra saa mange Landboforeningers Side om en Forhøielse deraf. Jeg tror, at den Omstændighed, at Præmierne have været saa lave, paa sine Steder har bevirket, hvor Landboforeningerne selv ikke have Raad og tilstrækkelige Midler, at Dyrskuerne ere ved at tabe i Interesse, fordi de Enkelte, selv om de have været saa heldige at faae Præmie, ikke kunne have deres Udgifter dækkede ved at møde med deres Dyr ved Dyrskuet, og der er Mange, som ikke have en saa levende Interesse for disse Ting, at de alene af Interesse for Dyrskuet skulde møde med deres Dyr. Jeg betragter Dyrskuerne paa samme Maade som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen). Det er en Udstilling af en vis Del af Landbrugets Produkter og især af den Del, der saa at sige danner Grundlaget for Landbrugsproduktionen. Det er en Udstilling, hvor de forskjellige Dyr komme tilstede, og hvor de, som komme, lære forskellige Dyr af forskjellig Godhed at kjende. De lære derved at bedømme de virkelig gode Dyr, og der vækkes derved en større Interesse end den, som kan være tilstede isorveien, for at anstrænge sig for at tilvejebringe saa gode Dyr som muligt. Derfor har efter mit Skøn Dyrskuerne deres store Betydning, og jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds i, at de snarere ere at betragte som Markeder eller Folkefester eller saadant Noget. Det er ganske vist, at der ogsaa kommer Folk tilstede der, som ikke have noget egentlig med Dyrskuet at gjøre, men ved hvilken Leilighed ere vel flere forsamlede, hvor der ikke ogsaa komme Nogle, som ikke særligt have Noget der at gjøre. (Eh. Nielsen: Det sker ogsaa ved politiske Møder!). Ja, det skulde være sært, om det ikke ogsaa skulde være Tilfældet ved politiske Møder og ved Folkefester og ved mange forskellige Fester, hvor der samles Folk af alle Slags. Det kan man naturligvis ikke forhindre. Det maa være de Vedkommendes egen Sag, om de ville møde eller ikke, og en saadan Foranstaltning taber ikke i Betydning, fordi nogle Vedkommende møde. Naar det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds udtalte sin Misforstaaelse med, at Statens Tilskud kun kunde komme Landboforeningerne tilgode og ikke dem, som ikke vare Medlemmer af Landboforeningerne, ved jeg egentlig ikke, hvorledes man skulde indrette det saaledes, at Præmierne blev delte i to Dele, saa at Enhver, der fandt for Godt at ville konkurrere, kunde faae sin Del af den ene og undgaa at have nogen Part i den anden, da Loven siger, at Statens Bidrag til de forskjellige Landboforeninger retter sig efter de Bidrag, de selv yde. Altsaa forudsættes det her bestemt, at der ikke kan ydes Bidrag fra Staten, medmindre de Vedkommende ogsaa selv yde Bidrag, og det kan naturligvis ikke lade sig gjøre, at enkelte Medlemmer kunne komme til at yde

Bidrag til deres egen Præmie, for derved at faae Noget af Statskassen. Jeg tror ikke, at Forholdet lader sig ordne paa anden Maade end den, det hidtil har været ordnet paa, og saaledes som det ogsaa foreslaas ordnet her i Loven. En anden Sag er, at der er visse Folk, som der indrømmes Frihed til at konkurrere ved Dyrskuer, uden at være Medlemmer af Landboforeninger. Det er f. Ex. Tilfældet med Husmænd. I hvert Tilfælde er der mange Landboforeninger, hvor man lader dem konkurrere, uden enten at være Medlemmer eller at yde noget Bidrag. Det er Tilfældet flere Steder, saa vidt jeg kjender Forholdene, og det vil man sandsynligvis ogsaa vedblive med. Men at Andre af en eller anden særlig Grund skulde have Ret til at æske Præmie, uden at deltage i eller yde Bidrag til Landboforeningerne, kan jeg ikke indse Rigtigheden af, og jeg tror heller ikke, at det ret vel lader sig gjøre. Det forekommer mig ogsaa, at, naar man tager Hensyn til det Beløb, der hidtil er ydet af Landboforeningerne, staar det i et rent Misforhold til det, som hidtil har været ydet fra Statens Side. Naar der, som det er oplyst i Motiverne til Lovforslaget, gennemsnitlig i de senere Aar har været ydet til Præmier fra Landboforeningernes Side cirka 40,000 Kr., og Statens Bidrag kun har udgjort 13,200 Kr., vil det ses, at, naar dette sammenlægges, bliver den Del, som Staten har ydet, ikke mere end omtrent $\frac{1}{4}$. Det forekommer mig derfor, at det er meget rimeligt, at dette Beløb bliver forhøiet, for derved at sætte Landboforeningerne istand til at stille deres Præmier saaledes, at der virkelig kan vækkes Interesse for disse Dyrskuer. — Der er et eneste Spørgsmaal i dette Lovforslag, som jeg kunde ønske klaret, det er Bestemmelsen i § 1. I den tidligere Lov af 23de Januar 1862 staar der, at Præmier uddeles aarligt ved Landboforeningernes Dyrskue. Altsaa forudsættes det, at Landboforeningerne hvert Aar maatte holde Dyrskuer, i ethvert Fald opfattede de det saaledes. Nu er derimod dette udeladt i nærværende Lovforslags § 1, og jeg vilde helst have det forfattet saaledes, at ingen Landboforening skulde være nødt til at holde Dyrskue hvert Aar; thi efter mit Skøn er der flere af disse Foreninger og især nogle af de mindre, der ikke raade over saa store Midler, at de selv med det forøgede Statsstilskud, de her vilde kunne faae, desuagtet ikke ville være istand til at sætte deres Præmier saa høit, at de hvert Aar have Midler nok til at bække tilstrækkelig Interesse for deres Dyrskuer, hvilket derimod vil være Tilfældet, naar de havde Frihed til at kunne indskrænke sig til f. Ex. at holde Dyrskuer hvert andet Aar, naar de saa alligevel kunde gjøre sig Naab om at faae forholdsvis samme Bidrag fra Statens Side hvert andet Aar, som de ville faae i to Aar, naar de holdt Dyrskue hvert Aar. Dette vilde efter min Mening være en heldig Maade at forstaa § 1 paa for